

Onderwerp : Over *alles is niets* of *Mijn Universele Theorie* - Een revisie

Of : *Hoe ik mij schuldig maak aan de grootste hoofdzonde in de wetenschap:
Het naar een vooringenomen conclusie toe redeneren...*

Door : Eric Halmans

Datum : Vroeg in oktober 2007

Dag allemaal, leve de Hoge Raad!

Ik heb ooit in een eerdere poging, die lang geleden op mijn (oude) website terecht gekomen is, al eens geprobeerd om een zekere stelling te onderbouwen, waarvan ik destijds toch echt bij hoog en bij laag beweerde dat hij wel waar moest zijn...

(Zie hiervoor : <http://members.chello.nl/e.halmans1/Work/ProofGod/ProofGod.html>
Deze link is slechts ter kennisgeving... het is heus niet nodig aldaar verstrikt te raken)

Met wat relativiteit enerzijds en wat klassieke mechanica anderzijds, dacht ik in het bovenstaande de stelling *alles is niets* te kunnen bewijzen en dat ook nog eens wederkerig. Met de nodige overmoed en met een vleugje van iets dat nog het meest weg had van wat jeugdig enthousiasme, stelde ik eveneens dat ik zo wel eens een westers filosofische / westers wetenschappelijke versie van het *Yin Yang* teken te pakken had. Dit mag toch echt wel als een soort *Heilige Graal* gezien worden en dit weer vast niet alleen door mij.

Achteraf, na vooral toch ook zelf weer de nodige groei te hebben doorgemaakt, vind ik dat ik destijds in een correcte onderbouwing van mijn *Graaltje* niet ben geslaagd. Maar om mijn eigen geschiedenis niet te willen vervalsen, heb ik sedert dien aan mijn artikel van toen niets meer willen wijzigen. Ik was ook tot nu, eenvoudig nog niet zo ver en dat weer zowel qua taaltechnische groei alsook qua theoretische onderbouwing. Hoewel het artikel toch ook echt als grappig zijnde bedoeld was, vind ik toch ook dat datgene wat er komt te staan op zijn minst een beetje moet kloppen! Zeker... mijn achtergrond is hierin vast wel een verzachtende omstandigheid, maar om naast psychiatrisch cliënt ook nog eens als *Crackpot* door het leven te moeten gaan, dat is toch ook voor mij echt even wat te veel. Dus ja! Dit artikel, deze verbetering naar ik hoop, is inderdaad op de eerste plaats een eer kwestie! Een poging om het eerder beweerde een stuk beter over het voetlicht te brengen.

Overigens: Het belangrijkste punt van kritiek op mijn artikel van toen dat ik hier wil aanvoeren is toch wel dat, hoewel ik in mijn bewijsvoering van destijds toch vooral de *Big Bang* gedachte tot in het extreme heb doorgevoerd, ik deze theorie tot mijn grote gruwel niet één keer heb genoemd in het bewuste artikel!

De *Big Bang* hypothese is een zeer aanvaarde theorie met voldoende empirisch verkregen bewijs en door juist deze theorie te steunen, ben ik er van overtuigd dat ik me nou juist niet in de *Crackpot* hoek begeef.

Het is naar mijn bescheiden mening dan toch ook vooral een taaltechnische kwestie, waardoor ik mij destijds toch in die hoek heb gemanoevreed. (Hoe breng je iets vanuit zijn eigen relativiteit zodanig onder woorden dat iets grootser dan het grootste zichzelf nietiger maakt dan het allerkleinste...)

Daarom ook: Dit schreeuwt al tijden om een herkansing! Wat volgt is een vernieuwde poging om mijn idee van toen, dat *alles niets is* en omgekeerd, wortel te doen laten schieten. Maar het is ook een: Laat ik het toch ook echt eens over een andere boeg gooien!

Veel plezier,
Eric Halmans.

Na mijn bovenstaande inleiding zou ik wat mijn universele theorie betreft willen beginnen met mijn visie op de *Big Bang* theorie opdat ik het deze keer zeer zeker niet vergeet: De *Big Bang* theorie gaat er in principe vanuit dat er vanuit het niets er ineens een iets is. Een iets dat uiteindelijk tot het universum van vandaag de dag heeft geleid en dat eveneens zal leiden tot het universum van morgen. Omdat we nooit zullen kunnen weten wat er voor de *Big Bang* plaats vond, daar we in ons wetenschappelijk gereedschap nog te beperkt zijn, is een discussie over wat er voor de oerknal was slechts speculatief. Sterker: het moment zelf is al uiterst speculatief. We kunnen dan ook enkel terug kijken tot aan een net niet meer pril begin.

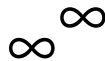
Omdat de *Big Bang* theorie zijn beperkingen kent in haar beschrijving van het allereerste, kunnen we best wel even lekker kort door de bocht scheuren: Net als het *Godsbegrip*, is dat wat er vooraf ging aan de *Big Bang* pure speculatie. Beiden, de *Big Bang* alsook een *Godsbegrip* zijn daardoor eigenlijk niet meer dan een hypothese, een veronderstelling, een soort gedachtespelletje. Ik hou intens van dat soort spelletjes! Wetenschappers die bijvoorbeeld stellen dat er misschien wel meerdere *Big Bangs* zijn geweest, en dat wij dus nu leven in de zoveelste *Big Bang*, lullen dus eigenlijk ook maar wat uit hun nek. Dat kunnen ze echt *never* nooit niet bewijzen! Ook moet ik het eerste echte godsbewijs nog zien! Of... of zal ik proberen om naast een idee voor een universele theorie, hier in dit artikel dan ook maar meteen even zelf dat eerste bewijs inwerken? - *Voor hen die me niet goed kennen: Dit schrijf ik met een iets te brede grijns, maar toch...*

Hier stoten we eigenlijk toch wel zomaar even op iets grappigs en wel stoten we op de reden waarom ik mijn stuk van destijds de titel *Proof of God* mee gaf. Hierboven staat zowaar al een aardig opzette die mijn destijdse titelkeuze verklaard: Wat er tijdens en voor de *Big Bang* gebeurde is speculatief. God is eveneens een speculatief begrip. Met een zeker innerlijk genoegen zag ik destijds zowel wetenschap alsook religie als het ware in een punt te samen komen, te weten in de wetenschappelijke ontoegankelijkheid van het moment van de *Big Bang* en al wat er aan vooraf zou kunnen zijn gegaan. In zekere zin de oorsprong van alles, het ware *Genesis*. Een theorie verzinnen voor het ene raakt hier toch ook echt het andere.

Als ons wetenschappelijk gereedschap faalt, mag je dan helemaal niks stellen over dat eerste aller momenten? Neen. Zonder echt mensen voor de schenen te hoeven schoppen, mag je best wel over het moment van de *Big Bang* stellen, dat alles lijkt terug te voeren tot een steeds kleiner punt, steeds dichter bij het moment waar de klok ooit werd gestart ($T = 0,00000 \dots 1s$). Alles is ooit als quasi vanuit niets en een beetje begonnen... Ooit was het universum niet meer dan een speldenknop groot, en daarvoor zelfs nog kleiner. Ik denk overigens ook dat alles wat is, ooit weer tot niets zal verworden. Door de lage basis temperatuur van het universum zal al dat wat is, en zeker ook vanuit menselijk oogpunt bezien, nog heel ver in de toekomst reiken, maar op zeker moment zal ieder atoom en ook het laatste subatomaire deeltje weer zijn opgegaan in het niets / zijn vervallen tot enkel energie en dus in zekere zin tot warmte. Dan is er dus weer gewoon niets meer, enkel de zoveel miljoenste ($1/10^6$) graad temperatuurstijging, die net als in een open systeem, ook wel weer in het niets zal wegvloeien.

De bovenstaande regels geven echt de nodige ruggengraat aan de opmerking *alles is niets* (en wederkerig). Ik denk zelfs dat de twee uitersten, *alles* enerzijds en *niets* anderzijds met elkaar gekoppeld door het woord is, tesamen toch echt wel een westerse versie van Yin Yang maakt. Oh, Heilige Graal!

Overigens wat ik naar mijn bescheiden mening terugkijkend op mijn artikel van toen ook overeind vind blijven staan, is toch wel de introductie van mijn symbool voor alles:

(*Oneindig tot de macht oneindig.*)

Geloof me dit getal (is het dat wel?), dit symbool omvat echt alles. Degene die beweert dat *oneindig tot de macht oneindig tot de macht oneindig* meer bevat, heeft het echt mis. Dat is echt een niet zo zinvolle en nog minder elegante herhaling van zetten. (*The First 2 steps to heaven are more than enough to get you there...*)

Ik weet dat er onder jullie mensen zijn die niet echt een wiskunde knobbel hebben, dus daarom even iets over mijn symbool voor alles: Oneindig is groot. Onmetelijk groot. Je kan er nog net mee rekenen maar *that's it*. Iets heel groots in het kwadraat is al onvoorstelbaar, iets heel groots tot de 10^6 macht is al absurd. Iets héél groots tot de macht iets héél groots kan alleen maar door een geestelijk gestoorde verzonnen worden. (*Yep! that's me!*) Iedere wiskundige rijzen bij zo'n symbool voor alles (*oneindig tot de macht oneindig*) de haren te berge. Hij kan er ook echt niks mee. Niks anders dan zeggen dan dat het héééééééé groot is en dan is het nog steeds véééééééé groter! Hij zal er ook echt aan twijfelen of dit symbool voor alles inderdaad wel alles omvattend zou zijn. Die twijfel heeft hij dan niet omdat het misschien wel niet groot genoeg is, maar zijn twijfel zal eerder de andere kant op zijn: Is dat niet véééééééé en véééééééé te groot!

Dit symbool voor alles zou zomaar alle subatomaire deeltjes en dus alle atomen van het universum kunnen bevatten zeker ook inclusief fotonen, alle deeltjes die zich vanaf de oerknal in ong. 15 miljard jaar in een soort steeds groter wordende bol vanuit het centrum hebben verspreid en wel niet-homogeen.

Overigens, voor alle bèta's onder jullie de belangrijkste vraag: Is het symbool ook nog eens een juiste beschrijving van alles wat de dimensies van alles betreft? Bevat het de 3, de 4, en / of zelfs de 11 dimensies zoals de *M-theory* ze kennelijk nodig heeft? Wat maakt het uit met hoeveel dimensies je naar alles wil kijken? Het zit echt gewoon allemaal in *oneindig tot de macht oneindig* besloten: Inderdaad... zo raar is mijn symbool voor alles. Het is tevens ook een symbool met nul dimensies! Begint het al een beetje te draaien?
- *Echt een betere natural high is er niet.*

Wat nog grappiger is: Het bevat niet alleen ons eigen universum, maar je hebt ook nog eens *oneindig tot de macht oneindig* over om ook alles buiten die straal van 15 miljard lichtjaar in 4 dimensies te omvatten! (of 3, of 11) En dit alles ook nog eens vooruit in de tijd alsook achteruit in de tijd! Want het symbool reikt met haar tentakels zowel de toekomst in alsook strekt het deze uit naar het verleden. En als theoretisch concept bevat het zo inderdaad ook dat wat er echt was voor de oerknal, maar ook alles wat we denken dat er was voor de oerknal. Dit symbool is waarlijk een geschenk uit de hemel.

Als het een symbool voor enkel een massa zou zijn, *oneindig tot de macht oneindige* kilogrammen, dan zou de eigen zwaartekracht van die massa de zaak in *no time* tot niets doen imploderen. *Oneindig tot de macht oneindige* materie verdwijnt in nog voor hij er is in het niets, met heel misschien enkel een enorme flits en wat temperatuursverhoging tot gevolg. En wat is die flits dan? Zou een oneffenheid in die flits niet... zou deze afwijking van het theoretische concept... zou dat niet ineens zowaar tot ons in het nu kunnen leiden? Maar hoe dan ook *oneindig tot de macht oneindig* is een theoretisch concept. Het mag niet enkel aan massa gekoppeld worden. Enkel als massa bezien zou het de ruimte en de tijd dusdanig krommen dat deze niet eens de kans zouden krijgen zich te vormen.

Maar toch: Zou een deeltje hoe klein ook ineens verschijnend in een groots niets niet in veel minder dan een oogopslag zich zomaar kunnen uitrollen tot het universum van nu? Zou dat deeltje, als eerste aller deeltjes, de ruimte en tijd met zijn verschijnen ontvouwen en zo deze dimensies als het ware uitrollen, onder het "gebulder" van een enorme energetische flits? Zou exact op het moment van verschijnen niet even alles zijn? Alsof een mini deugniet even zijn kop in het niets stopt om te kijken waardoor die kop instantaan wordt opgeblazen tot onmetelijke grootte? Zou die deugniet (m / v of onzijdig of slechts een enkel waterstof atoom of misschien toch echt een enkel subatomair deeltje of een snaartje zo u wil) door er ineens te zijn, de zaak juist in vuur en vlam zetten en zo ineens alles worden wat is? (Voor minstens 15 miljard jaar dan toch wel!) Wow! Hier staat dus eigenlijk: In een perfect niets liet zich even iets heel kleins zien, een vonkje als het ware, maar nog goed en wel voordat het vonkje een vonkje was, was het al ineens opgeblazen tot alles wat is: Dat is nog eens een heilig vuurtje... Het is mijn symbool *oneindig tot de macht oneindig*, mijn theoretische concept, dat zo groot is maar toch ook tevens zo nietig kan zijn, dat het met al tot nog toe beweerde onder de voeten uit kan. Het zit er allemaal in besloten. *Oneindig tot de macht oneindig* kan zich kleiner maken dan nul, maar eveneens in *no time* kan het zich opblazen tot al wat is en meer. Maar we moeten het dan wel echt als een zuiver theoretisch concept bezien. Het universum als realiteit heeft daar wat jaartjes extra voor nodig. Zeker vanuit menselijk oogpunt. Mijn concept kan het dus instantaan. En misschien bezien vanuit de ogen van *oneindig tot de macht oneindig* is het ook wel instantaan. Dat relativeert ons hele bestaan dus tot een bestaan als zijnde een miniscuul onderdeel van een flits. We zijn verdwenen nog voor we verschenen. Als symbool als theoretisch concept verteld ons *oneindig tot de macht oneindig* juist dit.

Zei ik niet al dat je een beetje gestoord moest zijn om met zo'n symbool op de proppen te komen? Ik hoop echt dat de bovenstaande regels iets prijs geven van dan wel een inzicht bieden in de waanzin van dit symbool. Kortom als er al een symbool moet zijn dat alles bevat, van ons nu terug in de tijd en van hier de verre toekomst in, een symbool dat alles ontstijgt en meer bevat dan er te bevatten is, dan is dat toch echt *oneindig tot de macht oneindig*. Het enige symbool buiten een *Ouroboros* dat zichzelf in zijn eigen staart bijt. Maar ook: Als dat *alles* een beginpunt heeft, een moment waarop het van niets een beetje iets werd.... Zeg maar net na de oerknal of net na oerknal no. 77a... Dan is ineens ook mijn stelling c.q. formule van toen nog steeds wel elegant:

$$\infty^{\infty} = 0$$

Natuurlijk dien je hem bij de interpretatie van de oerknal wel achterstevoren te lezen, vanuit het *niets* ontstond ineens *alles*. Maar ook gewoon vooruit lezend is ie wel geschikt, en is hij op zich wederkerig: Alles zal ooit weer tot niets verworden. Weer op die enkele miljoenste graad temperatuursverhoging na en ook weer bij een open systeem zal die waarde uiteindelijk gewoon naar 0 Kelvin gaan.

En de keuze voor nul? Die keuze is deels gebaseerd, omdat ook nul alle dimensies in zich behelst, inclusief geen dimensies. Dit maakt dan ook de vergelijking links en rechts van het is teken qua dimensies aan elkaar gelijk, maar bovenal: Nul is gewoon nul! Bij uitstek toch echt het ultieme symbool voor niets.

Dit schrijvend, terugdenkend aan wat er ooit door mij op papier is gezet, moet ik toch echt bekennen dat ik baal als een stekker dat mijn destijdse bewijsvoering zo verschrikkelijk mank gaat! Hierboven staat het toch echt wel stukken duidelijker. Minder van de hak op de tak. En het beweerde wordt niet meteen in het wilde weg op tafel gegooid maar krijgt zelfs iets mee wat toch echt lijkt op een onderbouwing.

In mijn artikel van toen vond ik het ook nog eens erg leuk om de mens, of iets van intelligentie toch ook maar even in de formule te vangen. Zo van, toch ook maar even het voorlopige hoogtepunt van de evolutie vangen in mijn formule van *alles is niets*. Zo maakte ik in mijn oude tekst met 3 symbolen een poppetje, die de formule *alles is niets* hoog houdt.

$$\begin{matrix} \rho \\ \alpha \\ \Omega \end{matrix}^{\infty} = 0$$

Het poppetje heeft de Letter *Omega* als voetjes, De letter *Alfa* als romp en handen (hou wel altijd iets achter de hand als je iets aanbiedt), en de letter *Rho* als hoofdje. Gelukkig is het poppetje zo wel aardig geslachtsneutraal en mag ik dus spreken van een symbool voor de mens (m/v). Dit zijn overigens drie belangrijke symbolen binnen de wetenschap. Ze staan binnen de wetenschap echt ergens voor. De hoofdletter *Omega* wordt in de elektrotechniek gebruikt als maat voor elektrische weerstand. De *Alfa functie* wordt in de neurobiologie gebruikt om aan te geven, hoe een elektrische prikkel weer chemisch wordt overgedragen aan een volgende zenuwcel. En *Rho* is een SI eenheid die de dichtheid van iets aan geeft.

Wat zeggen die symbolen dan over de mens? Nou, de mens kent een dichtheid en is gematerialiseerd: Hij bestaat! Als hij dan ook nog eens denkt, ja dan... Hé! Was het niet René Descartes die hiervoor al eens een pleidooi voerde: *Ik denk dus ik besta...* Welnu, hoe doet de mens dat dan dat denken? De werking van onze hersenen geschied enerzijds via een elektrische en anderzijds via een chemische prikkeloverdracht. Dan worden die hersenen toch eigenlijk best aardig beschreven door enerzijds een symbool *Omega* voor elektrische weerstand, wat weer maatgevend is voor elektrische overdracht, en anderzijds door het symbool *Alfa*, het symbool voor de *Alfa-functie* een functie die toch echt aardig de chemische overdracht in de hersenen beschrijft. Kortom mijn poppetje behelst opgebouwd uit deze symbolen de definitie van de mens zoals René Descartes die al gaf best aardig.

En dan toch weer even de Crackpot in me, die er overal en altijd *God* bij wil halen: Ook spiritueel is er nog wel wat leuks aan te merken op mijn symbool voor de mens. De *Alfa* en *Omega* kennen we natuurlijk ook uit de bijbel. *Ik ben het eerste en het laatste* als een beschrijving voor *God*. Laat het symbool voor de mens niet ook zien dat die mens het goddelijke al in zich draagt? Dat hij daarmee over eind blijft staan (*Omega*) en naar iets kan reiken (*Alfa*)? Natuurlijk is het wel zaak daar even het kopje bij te houden! Een kopje dat zegt: *Ik ben materie!* Ik ben in de aarde geworteld, want ik heb een dichtheid net als mijn denken een dichtheid heeft. Grappig, uit mijn symbool voor de mens valt ook af te lezen dat lichaam en geest maar moeilijk te scheiden zijn. Het zegt helaas niets over wat er gebeurd na zijn materialisatie, en dat moet ook naar ieders eigen inkleuring blijven. Het hoogtepunt van zijn, een mens in volmaaktheid zagezegd, is een mens met mijn *alles is niets* in zijn / haar hand. Een mens die begrijpt waar hij vandaan komt en waar hij naar toe gaat. Een mens met het besef dat alles ooit terug gaat naar een zekere bron... een niets dat alles is. In mijn eerdere artikelen stelde ik trouwens nogal stellig dat de nul in dit samenspel van symbolen, dan wel een symbool voor *God* zou moeten zijn. Doe ik hem daarmee niet wat tekort? Een nul voor alles en een nul na alles... dat is toch een beetje beweren dat God een nul is... Hmzz... Laat het toch vooral die *Alfa* en *Omega* zijn die we in ons dragen, die maakt dat de nul wel god moet zijn, maar dat een nul zijn meer is dan het gezegde. Overigens, dat het getal nul het getal van / voor god is, dat heb ik in ieder geval wel al eens eerder gehoord. En met al het bovenstaande in gedachte, denk ik dat ik het nu ook wel kan begrijpen waarom mensen dat wel vaker zeggen.

Op dit moment denk ik toch vooral dat het plaatje als geheel, dus de drie symbolen voor de mens met zijn spiritueel zoekende inslag en zijn beide voeten in het zijn, en ook de bevinding *alles is niets*, niet zomaar los van elkaar te beschouwen zijn. Ik denk ook echt dat mijn symbool toch vooral stelt dat er zonder mens er geen god kan zijn. Als er geen mens meer zou bestaan zou God ook dood zijn. Dan is ie inderdaad echt nul net als wij allen.

Ik ging in mijn verhaal zelfs nog weer een stuk verder. Al het bovenstaande vormde mijn zogenaamde algemene theorie. Maar ik had ook nog een speciale theorie. (Ik heb het plaatje van destijds toegevoegd als bijlage aan het eind van dit document) De speciale theorie toonde 9 mensjes met formule in een vierkant. Dat leek me waarlijk de ultieme droom. Wat nu als mijn idee toch ook eens door anderen gedragen zou gaan worden? Dat ik zowaar medestanders kreeg in mijn zoektocht naar mijn ultieme heilige graal! Ach, dat is vast iets wat de tijd wel zal leren. Wie weet of ook dit besloten zit in *oneindig tot de macht oneindig*.

Grappig hè? Een korte beschrijving van wat ik destijds wel zag, maar waar ik de juiste woorden nog niet voor kon vinden. Ik aanvaard met verve mijn eigen eindconclusie van toen wel, maar ik heb zo mijn twijfels over de manier hoe ik er naartoe gestruikeld ben. Het was ook zo in de haast geschreven... Alsof je het licht wel ziet maar de tunnel eigenlijk nog te lang is voor je er naar mag reiken. En dan toch gewoon doen! Het artikel van toen heeft dan ook veel meer weg van een briljante ingeving dan van een gedegen onderbouwde stelling name. Ik kan wel roepen dat een lichtstraaltje zo gekromd wordt, dat het om alles heen weer uit komt bij het punt van vertrek... Ik kan wel roepen dat het universum in zichzelf vervalt of dat het zichzelf heen kromt, en dat het zo wel eens zichzelf op zou kunnen eten, of dat het op zijn minst uit zal branden, maar dan blijft het bij wat kretologie en bij wat namedropping... (Einstein & Newton...)

Na deze verdediging van wat ooit geschreven is, een verdediging die waarschijnlijk langer zal zijn dan de rest van dit stuk, wil ik het nu ook eens over een andere boeg gooien. Niet meer met mechanica en relativiteit wil ik al het bovenstaande kracht bij zetten, maar nu wil ik tot slot dit ook nog eens doen vanuit de theorie van het vak dat ik momentaan over me uitgestrooid krijg te weten: Statistiek.

Statistiek is echt bere-interessant. Alleen al het maken van een inschatting heeft zoveel baat bij enkel wat basiskennis van de statistiek. Ongelooflijk! Ik weet nu al heel zeker dat wat statistische basiskennis mijn ziektebeeld positief zal beïnvloeden, en ik kan dit zeggen omdat het dat in een paar maanden tijd toch echt al gedaan heeft. Maar mij viel in de wereld van de statistiek iets op, iets dat als het ware de filosoof evenals de Naturforscher in mij wakker maakte.

Overigens: Was dit niet gebeurd, dan had jullie dit hele artikel bespaard gebleven!
(Welk een moed putte ik hier uit.)

Laat ik dan ook voor hen die nooit het genoeg hebben gehad om zich de Stochastische variabele eigen hebben mogen maken, toch vooral simpel beginnen. Men neme een dobbelsteen. Als ik er even van uit ga dat de dobbelsteen niet geprepareerd is, en dat we gooien op een groot vlak zonder opstaande randen, en dus iedere worp eindigt in één aantal ogen, dan zijn we bezig met een kansproces. (Anders ook wel, maar dan word de beschrijving echt veel complexer) De kans binnen de gestelde setting is zo uniform verdeeld: De kans dat ik een 1, 2, 3, 4, 5, of 6 gooi is steeds dezelfde en wel $1/6$. Opgemerkt nog even: Ik kan *never* nooit niet b.v. $\frac{1}{2}$ gooien of 5,12345... Dit laatste maakt de kans verdeling, de Stochast (Een stochast is een volledige beschrijving van alle uitkomsten gekoppeld aan diens kans) naast uniform ook nog eens diskreet. (Diskreet: Alleen gehele getallen zijn een oplossing)

NB: In het bovenstaande experiment heeft iedereen wel een gevoel voor het begrip uniform. Maak ik echter een gewogen dobbelsteen, eentje met wat meer gewicht aan de zijde met één oog (de 1), dan zal de tegenoverliggende zijde (de 6) vaker dan alle andere aantal ogen geworpen worden, met de zijde met slechts één oog als het minst vaak. Dit maakt deze Stochast, dan weer niet-uniform. (Dit slechts weer voor het begrip)

Een niet-discrete Stochast, kent een heel scala aan uitkomsten, vaak binnen een zekere range. Men noemt deze Stochasten dan ook wel continue Stochasten. Neem bijvoorbeeld de snavellengte van een of andere gevangen vogelsoort. De snavellengte is dan bijvoorbeeld een waarde ergens tussen de 2 en de 5 cm. Een niet uniforme Stochast beschrijft dan hoe de snavellengte is verdeeld over de 2 tot 5 cm. Hier komt echter een aardigheidje van continue Stochasten om de hoek kijken en juist dat aardigheidje gaat mij helpen mijn eerder geopperde stelling *alles is niets* (en wederkering) vanuit een heel andere hoek dan voorheen, namelijk de statistiek, enorm veel kracht bij zetten, dus let op!

Ongeacht of een bepaalde continue Stochast uniform is of niet, wanneer de exactheid van de waarneming toeneemt gaat de kans op die waarneming naar een kans nul! (Dit noemt men de limietstelling van de continue Stochast) Mag ik dit een ietwat verduidelijken met die snavelengtes van zojuist? Is de kans op een snavelengte van tussen de 2 en b.v. de 3 cm. nog P en is de snavel lengte van 2,5 +/- 0,1 cm. nog een fractie van P, dan is de snavelengte van 2,50001 +/- 0.000005 al vrijwel nul... Dus:

$$P_{[X=x+\Delta]} = \lim_{\Delta \rightarrow 0} Y_{[x+\Delta]} = 0 \quad (\text{of korter: } P[X=a] = 0)$$

Dit is echt iets onvoorstelbaars! Door het interval waarbinnen mijn uitkomst moet vallen steeds kleiner te maken wordt mijn kans op die uitkomst uiteindelijk gewoon nul! Met andere woorden: Hoe preciezer ik mijn uitkomst wil benaderen hoe kleiner de kans op die uitkomst. Benader ik mijn uitkomst steeds zorgvuldiger of zowaar tot in perfectie dan bestaat iets ineens niet want de kans erop is nul! Daar staat toch eigenlijk ook: Hoe dichter je bij de waarheid komt hoe onmogelijker die wordt! Dit is Heisenberg ten top! (Onzekerheidsprincipe)

Voordat we de stap maken de Stochast te koppelen aan alles is niets, wil ik, moet ik toch echt nog een stap dieper duiken in de Stochast en wel door de conditionele Stochast te introduceren. Een Stochast kan rekening houdend met een zekere voorwaarde een andere waarde voor de kans geven. Die zekere voorwaarde kan trouwens zelf ook weer een Stochast zijn. Misschien is het zelfs zinvol om ook nog iets te vertellen over hoe meerdere stochasten op elkaar in kunnen werke, en of ze al dan niet onafhankelijk zijn.

Stel ik heb een aardbei in de hand, wat is dan de kans dat ik een aardbei in de hand heb? Die kans is 1. Stel er passen maar vijf aardbeien in mijn hand, wat is de kans dat ik 6 aardbeien in de hand heb? Die kans is nul. Dit zijn kansen die onder een bepaalde conditie worden aanschouwd. Men schrijft dit kort op als volgt:

$$P[A | B]$$

Wat is dan de kans functie op dit nu gegeven de kans op dit universum?

Dit zou men kort schrijven als een conditionele kansdichtheids functie CPDF, van 2 al dan niet gecorrleerde variabelen :

$$f_{X|Y}(x|y) = \frac{f_{X,Y}(x,y)}{f_Y(y)}$$

Hierbij ga ik er wel van uit dat zowel de kans op dit nu door de variabele X mag worden voorgesteld als ook de kans op dit universum die dor de variabele Y wordt voorgesteld beide continue zijn. Als ik dan zeg dat dit universum is, dus een kans 1 heeft, dan maakt dat de functie van enkel de $f_Y(y)$ onder de deelstreep 1.

Dit in relatie tot mijn stelling *alles is niets*: Stel dat het ontstaan van ons universum een continue Stochast is... (Natuurlijk is hij als kansfunctie beperkt in de zin dat het aantal steekproeven is beperkt tot 1. En ook over de meest passende verdeling valt nog wel het nodige te zeggen...) Maar als we het moment **nu** als stochastische variabele nemen en de variabele **nu** is in tijd kleiner dan het kleinste deel van een seconde, (Maar het bevat wel ook de 3 dimensies voor ruimte die groter zijn dan het grootste), dan blijkt, dank zij het bovenstaande axioma van de continue kansfunctie, dat dit moment **nu**, ons moment **nu**, het moment **nu** dat net voorbij is dus eigenlijk gewoon een kans van nul heeft te zijn! Eigenlijk zeg je dan dat de kans dat ons universum zoals het nu is niet had mogen zijn!

Of het moment nu is een fictie en bestaat niet,

Of het universum dat er op dit moment is heeft een kans gelijk aan nul er te zijn.

Zelfs conditioneel geredeneerd met dit universum bestaat 100 % zeker, blijft deze conclusie overeind.

En dat is toch wel frap,ant, maar ook weer net wat ik wil zeggen met mijn alles is niets.

Zelfs als je de Stochast benadert als zijnde conditioneel: P is de kans van ons universum op het moment **nu**, gegeven het universum van gisteren, dan nog is de kans op ons universum van het moment **nu** gewoon weer nul! Zoiets vind ik erg grappig. Ok ok, voor de critici onder jullie: P is de kans op het universum van **nu**, gegeven het universum van **nu** minus delta en delta gaat zelf weer naar nul... Dan is de kans natuurlijk weer wel 1. In de korte notatie wordt dit dan:

Maar dat is weer het zelfde als stellen: Ik heb hier een aardbei in de hand wat is de kans dat ik een aardbei in de hand heb? Hier wordt dan ook simpel en statistisch beweerd, dat omdat het is, is alles.

Maar eigenlijk als je even niet uit gaat van de conditie dat dit alles al is, is de kans op alles nul, en bestaat alles dus niet. Hé! Dan staat daar toch eigenlijk ook wel weer een beetje, maar dan beredeneerd vanuit de statistiek dat *Alles niets is!* Daar wilde ik nou net op uitkomen! Goed dan heb ik me inderdaad, zoals ik in de ondertitel al stelde, aan een ding hierboven schuldig gemaakt: En wel dat ik ergens naar toe heb geredeneerd. Ik heb me als het ware schuldig gemaakt aan vooringenomenheid. Popper zelf zou mijn vingers er af hakken. Wel is het toch wel doordacht maar desalniettemin... vooringenomenheid. Maar ik deed dit hopelijk wel volgens de regeltjes van de retorica. (*Onzin wordt er al genoeg geschreven! Ahum...*)

Voor de liefhebbers dan nog even deze: Als iets "ineens" van een 0 een 1 wordt... en wederkerig... dan spreek je inderdaad over een digitaal iets. Daarom ook tot slot: mijn symbool voor *alles is niets*, maakt het universum ook nog eens digitaal! Dus er zitten wat mij betreft ook nog intelligente machientjes in mijn *alles of niets* hooghoudend mannetje besloten! Deze is trouwens ook wel mooi: *Het universum? Het had er nooit mogen zijn, maar het is wel.*

Dit schrijfsel was zeker niet het makkelijkste wat ik jullie ooit heb doen toekomen... Maar het staat als artikel wel nu al hoog in mijn eigen top tien! Zelfs tijdens het schrijven destijds, groeide deze theorie echt uit tot iets heel belangrijks in mijn gedachtewereld, waarvan ik met het schrijven van deze revisie eindelijk hoop dat ook ik zelf mijn theorie eindelijk eer heb aangedaan. Tot weer eens wat!

Vragen wil ik natuurlijk ten alle tijden beantwoorden!

En tot slot deze, die echt te mooi is om niet even hier neer te pennen:

*Een gek kan meer vragen dan duizend wijzen kunnen beantwoorden.
Laat mij dan maar die ene gek zijn!*

Bijlage 1: Iets dieper in de statistiek gedoken:

Hoewel ik vind dat het hier volgende wel deel uit maakt van de onderbouwing, Wil ik dit toch echt niet alle lezers van mijn artikel aandoen. Vandaar dan ook deze verhandeling als bijlage.

In mijn statistische onderbouwing beperk ik me echt tot de eerste basisbeginselen van de statistiek. Er valt hier wel het nodige over op te merken.

De belangrijkste daarvan is toch wel: Waarom beschrijf je het universum en het universum van nu met slechts een variabele, en veronderstel je deze ook nog eens als continue.

Inderdaad. Ik had daarvoor ook een driedimensionale stochast kunnen nemen, met als vierde variabele bv tijd. Afgezien van relativistische interferentie tussen de 4 dimensies, zou dat inderdaad al een veel mooier model zijn. Maar wat overeind blijft is wel dat de dimensies alle 4 in zekere zin continue zijn. En dat wanneer ik die vier dimensies ieder naar nul laat gaan, naar het hier en nu, ik toch ook echt uit kom op een kans van nul dat dit moment in het hier en nu bestaat.

Er is toch ook een andere statistische beschrijving waar je van had kunnen uitgaan en wel de delta functie. De uitkomst van de delta functie geeft bij een steeds nauwkeuriger wordende benadering een kans van oneindig. Of niet gedefinieerd. Hoe scherper je iets benaderd hoe hoger de naaldachtige piek van de deltafunctie, met als limietwaarde oneindig. Hier heb ik toch wel een beetje over zitten dubben. Inderdaad zou dit gewoon beweren dat de kans op ons nu een is. Maar die deltafunctie is slechts consistent in zijn inconsistentie. Het is meer een lapmiddel om allerlei gemixte stochasten aan elkaar te kunnen lijmen dan dat het de sier maakt wat zijn gefundeerde onderbouwing betreft.

Waar het toch echt op neer komt is dat wij een schitterend ongeluk zijn, en ook altijd zullen blijven. We hadden er eigenlijk nooit zo mogen zijn, maar toch zijn we er.

De kans op ons universum in het nu en dus ook het universum van gisteren en van morgen is gewoon nul. De kans op alle mogelijke universa inclusief het onze allen te samen is gewoon weer 1, of 100% zo u wil.

En denk zelf maar eens na over wat het vlindereffect uit de chaostheorie eigenlijk zegt, Als het geklapper van de vleugels van een vlinder in San Fransisco al een storm kan veroorzaken in Tokyo, Hoe anders is dan het universum van morgen wanneer ik hier nu niet die vervelende vlieg even neer mep. Met die radicale actie verander ik al het universum van morgen, en sluit ik talloze ontelbare universa waarin de vlieg nog leeft al uit. Kans = 0! Op die universa. Gelukkig leeft de vlieg nog, en kan de theoreticus zeggen die is niet gestorven voor de wetenschap, maar toch.

Er zijn echt zo verschrikkelijk veel mogelijke universa dat alle universa ook het echte gewoon een kans nul hebben.

Wanneer je nu na al dit gelezen hebt, niet er van overtuigd bent dat het inderdaad een zeer bijzonder doch schitterend ongelukje is dat we er zo mogen zijn, of je vind het dan toch op zijn minst iets van een groots wonder,

Ja dan... dan heb ik jammerlijk gefaald in mijn poging je dit middels deze tekst over te brengen. Maar wanneer je nog steeds met een vraag zit dan wil ik die natuurlijk ten allen tijde graag beantwoorden.

Bijlage 1: Mijn theorie schematisch:

General unified theorie

ρ — Density
 α — Defence
 Ω — ROOTs

$$\infty^\infty = 0$$

Infinity to the power of infinity
 is as big as the universe and
 if einstein is right it curves in itself
 so it is equal to zero,
 which is the digit of GOD

Man / Woman

Proof of GOD

Special unified theorie

$\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$
 α
 Ω

$\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$
 α
 Ω

$\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$ $\rho \infty^\infty = 0$
 α
 Ω

Mankind holding proof of GOD